

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ
ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА
У БЕОГРАДУ

у Београду, 2. децембра 2011. године

Изабрани на седници Изборног већа Филозофског факултета одржаној 29. септембра ове године у комисију за припрему извештаја за (поновни) избор једног ванредног професора на Одељењу за класичне науке за ужу научну област Класичне науке са тежиштем истраживања на Латинској лингвистици, подносимо Већу следећи извештај.

На конкурс расписан у листу Послови бр. 432 од 28. септембра 2011. године, стр. 16 пријавио се један кандидат, др **Марјанца Пакиж**, ванредни професор за предмет Историјска граматика латинског језика на Одељењу за класичне науке Филозофског факултета у Београду. Пријави је приложила своју биографију и библиографију својих радова.

Проф. др Марјанца Пакиж рођена је у Љубљани 1950. године. Класичну гимназију у Београду завршила је 1968. године. Исте године уписала се на Групу за класичне науке Филозофског факултета у Београду, на којој је дипломирала 1973. године и одмах уписала лингвистички смер постдипломских студија на њој. Магистрирала је 1981. на Филозофском факултету у Београду радом на тему „Медио-пасивни формант *-r* и проблем итало-келтске заједнице“, а докторирала 1990. године на истом факултету одбранивши тезу „Латински језик Игњата Ђурђевића“. Од 1974. запослена је на Одељењу за класичне науке Филозофског факултета у Београду, најпре као асистент приправник за предмет Латински језик, затим као асистент за предмет Историјска граматика латинског језика, од 1990. као доцент за исти предмет, у садашње звање изабрана је први пут 2001. и поново 2006.

године. Од 2002. до 2004. проф. др Пакиж обављала је дужност управника Одељења за класичне науке.

У раздобљу од претходног избора стручно-научна делатност проф. Пакиж била је усредсређена на проучавање и превођење класичне римске књижевности. Објавила је једну књигу: Јувенал, *Сатире* (1–5): превод, увод и коментар (Федон, Београд 2009, 214 страна). Тиме је заокружила своје бављење тим значајним аутором и сатиром која је од свих родова античке књижевности најближа нашем модерном сензибилитету, јер не само да су људске слабости које она разобличава присутне у свим временима и на свим просторима, него су и облици у којима се испољавају слични у међусобно временски и географски удаљеним културама. Приближавање таквог штива савременом читаоцу тежак је задатак и велики изазов за преводиоца и приређивача, посебно када се зна да је реч о песничком тексту а да проф. Пакиж није кренула лакшим путем прозног превођења, већ се одлучила да га препева у метру оригинала. При том је успела да нађе праву меру „осавремењења“ Јувенала, како би његови стихови задржали свој колоквијални призив а да препев не склизне у баналност. Коментар је богат и свестран, јер савремена рецепција оваквог текста, крцатог алузијама на оновремене личности и догађаје, као и на свакодневни живот у граду Риму на прелазу из првог у други век н.е., није могућа без ваљаног увода и низа сваковрсних информација у виду напомена којима је овај превод пропраћен. Са овом књигом Јувенал је на велика врата ушао у српску културну средину, а дат је и узор за сличне преводилачке подухвате.

Континуитет бављења проф. Пакиж овим књижевним родом са свим горе наведеним врлинама огледа се у њеном преводу Хорацијеве сатире „Пут у Брундиизиј“ са уводом и коментаром (Писмо бр. 100/2010, стр. 232–235).

У протеклом петогодишту проф. Пакиж приступила је једном одиста великом и озбиљном преводилачком послу: Вергилијевој Енејиди, највећем остварењу латинске епске поезије. Досад је објавила своје уводом и коментаром пропраћене препеве другог и трећег певања (II *Lucida intervalla* 36/2007, 1–51; III Писмо 101–103/2010, 222–244). Квалитет досад објављених делова пева ставља нам у изглед „српску Енејиду“ која ће бити стварни добитак за нашу културу.

Слику преводилачког рада проф. Пакиж у протеклих пет година допуњавају њени доприноси књигама *Мислити заједно — преписка између Декарта и Елизабете*, Службени гласник, Београд 2010. (превод латинске посвете Декартових „Принципа филозофије“ принцези Елизабети од Боемије, 4 стране), *Снови Марије Лујзе фон Франц*, Федон, Београд 2010. (превод са латинског навода из дела Декарта и других аутора његовог времена, око 5 страна) и *Мароканска писма* Хосе Кадалса, Утопија, Београд 2011. (преводи навода из римских песника: Вергилија, Хорација, Овидија, Марцијала и Јувенала, око 3 стране).

Од 2006. године проф. Пакиж објавила је један научни рад: „Јувенал о позоришту“, Хеленске свеске 3/2009, 7–20. и поднела реферат „Естрада и политика (политички утицај глумаца у Домицијаново време)“ на међународној научној конференцији „Античка драма“ одржаној 31. октобра – 1. новембра 2008. у Београду.

Проф. Пакиж наставила је своју уређивачку делатност као главна уредница часописа *Lucida intervalla* (6 бројева од 2005. до 2010). Од 2009. године уређује и едицију *Fontes* за издавачку кућу Федон. У том својству извршила је редактуру превода, предговора и напомена за три књиге у тој едицији: Плаутове *Близанце*, Цицеронова *Писма Атику* и Платоновог *Ијона*.

Укупно узевши, проф. Пакиж је својим радом од претходног реизбора потврдила статус водећег znalца и преводиоца класичне римске књижевности у нас, од кога се у будућности очекују на том пољу нови и значајни резултати.

Од постављења за доцента др Пакиж била је ментор и члан комисије за одбрану две докторске и три магистарске тезе. У протеклом периоду и даље је редовно и успешно обављала своје наставне обавезе на Одељењу за класичне науке.

Оцена је ове Комисије да својим укупним научно-стручним радом и профилем др Марјанца Пакиж испуњава све потребне услове да буде предложена за поновни избор у звање ванредног професора за ужу научну област Класичне науке са тежиштем на Латинској лингвистици на Одељењу за класичне науке, и ми је за то звање усрдно предлажемо

др Александар Лома, редовни професор

др Војислав Јелић, редовни професор

др Милена Милин, редовни професор у пензији